

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Začel se je advent s svojimi čudovitimi in nestrpnimi tedni priprave na božič. Znova se mi vračajo v spomin besede svetega Jožefmarija o tej veliki krščanski slovesnosti iz poslednjih mesecev njegovega zemeljskega življenja. Ob opazovanju božjih odrešenjskih načrtov, vidnih že v Betlehemu in v Nazaretu, nas je spodbujal k premišljevanju o tem, da nas **Bog uči, naj se mu popolnoma prepustimo. Poglejte, kakšno je okolje, v katerem se je rodil Kristus. Vse, kar je tam, nas nagiba k tej brezpogojni izročitvi (...).**

Dovolj bi se bilo spomniti na tiste prizore, da bi se mi, ljudje, čutili osramočene in bi nas napolnili sveti ter učinkoviti sklepi. Potrebno se je prepojit s to novo logiko, ki jo je vzpostavil Bog, ko je prišel na zemljo. V Betlehemu si nihče ni ničesar pridržal zase. Tam ni bilo slišati, da bi kdo govoril o svoji časti, niti o svojem času, niti o svojem delu, niti o svojih idejah, niti o svojem okusu, niti o svojem denarju. Tam je vse postavljeno v služenje veličastne božje igre s človeštvom, ki je odrešenje. Ko je naš napuh premagan, Gospodu z vso otroško ljubeznijo rečemo: Ego servus tuus, ego servus tuus, et filius ancillæ tuæ (Ps 116(115), 16): zares sem tvoj služabnik, tvoj služabnik sem, sin tvoje služabnice, Marije: nauči me služiti tebi.[1]

Ta neskončna božja ljubezen do človeštva se znova in še posebno pojavlja tudi v *letu usmiljenja*, ki ga bo papež začel 8. decembra na slovesnost Brezmadežne. Pospešimo korak v teh zadnjih dneh, da bomo ob odprtju svetih vrat, simbola božje prizanesljivosti, dobro pripravljene na prejem tolikih božjih darov v naša srca. Posnemajmo pobožnost in nujnost, s katero se je sveti Jožefmarija že v mladosti zatekal k božji ljubezni in bližini do njegovih ustvarjenih bitij.

Kristusovo učlovečenje in rojstvo prižigata veliko luč nad usodo človeštva, ki je poklicano k najtesnejši edinosti z Bogom. Institucija družine, v katere naročju se je odločil roditi Gospod, nam prikazuje jasen odsev tesne edinosti občestva treh oseb presvete Trojice v enotnosti enega samega resničnega Boga. Sveti Pavel pravi, da se po Bogu Očetu *imenuje vsakršno očetovstvo v nebesih in na zemlji*[2]. Sveta Trojica se dviga kot najvišji zgled edinosti, ki mora vladati med ljudmi, tudi v vsakem domu. Da bi nam omogočil to edinstvo in nas spodbudil, naj jo varujemo, se je odločil, da nam bo s sveto družino v Betlehemu odprl konkretno stezo, po kateri naj hodimo vsak dan. Ali se vam ne zdi občudovanja vredna ta božja nežnost do njegovih otrok? Bog bi se lahko razodel na tisoč različnih načinov, a je izbral tistega, ki najočitneje poudarja nežnost njegovega Srca. Kakor je rečeno v Knjigi pregovorov, se je božja Modrost že pred stvarjenjem sveta *veselila dan za dnem, se ves čas igrala pred njim. Igrala sem se na njegovem zemeljskem krogu in moje veselje je bilo pri človeških otrocih*[3].

Luč Jezusovega rojstva s seboj prinaša moč, ki lahko razprši temo tega našega sveta, ki si na tolike načine prizadeva, da bi se oddaljil od Boga. Spominja nas na sijaj, katerega je oznanjal prerok in katerega nič in nihče ne bo zmožal zatemniti: *ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč*. [4] Ta večna luč sedaj še naprej sijaj z vso svojo dobroto, celo sredi žalostnih dogodkov, ki se odvijajo po tolikih krajih po svetu in kakršen nas je razžalostil pred nedavnim. Razsvetljuje nas z enako jasno svetlobo, s kakršno je razsvetlila

betlehemska noč pred dva tisoč leti. Liturgija svetega večera nam to prikaže vsako leto na božič in nam daje mir in vedrino celo v trenutkih, ki so morda videti najbolj temni. **Navzočnost Gospoda sredi njegovega ljudstva** – tako je dejal papež Frančišek – **izbriše breme poraza in žalost suženjstva ter vzpostavi veselje in radost.**

Tudi mi smo v tej blagoslovljeni noči v božjo hišo prišli skozi temo, ki objema zemljo, pri tem pa nas je vodil plamen vere, ki razsvetljuje naše korake, in nas je poživiljalo upanje, da bomo našli »veliko luč«. Ko odpremo svoje srce, moremo tudi mi zreti čudež tega otroka-sonca, ki razsvetljuje obzorje in vzhaja z višave.[5]

Moje hčere in sinovi, božič, resnični praznik veselja, je izrecno povabilo, naj častimo Boga in se mu zahvaljujemo za njegovo dobrohotnost. Tisoči ljudi, ki se hranimo z duhom Dela, želimo **zastopati vse človeštvo**, kakor je dejal naš Oče pri neki meditaciji, ki jo je vodil na ta praznik. **Prepričani smo, da so (...) po vseh krajih sveta – tudi tam, kjer je Cerkev preganjana – vaši bratje in sestre, ki se čutijo predstavnike vseh ljudi in pravijo Gospodu: vemo, da si se danes rodil. Prišli smo te počastit v imenu vseh ljudi: venite, adorémus. Kajti te besede so odgovor svete Cerkve na tisti klic angelov, ki je zazvenel na svetu in prekinil molk stoletij.[6]**

Benedikt XVI. je pred desetimi leti pokazal, da na božične praznike tako liturgija kakor ljudska pobožnost uporabljata simbole, ki nam napravijo pomen božiča še bolj očiten. Luči in okraski prebujajo željo po dobrem, ki prebiva najgloblje v človeškem srcu: »Luč dobrote, ki premaga zlo, ljubezni, ki preseže sovraštvo, življenja, ki premaga smrt.«[7] Zato se ob tem, ko »gledamo mestne ulice in trge, okrašene z bleščečimi lučkami, spomnimo, da nas te luči usmerjajo k drugi luči, ki je oči sicer ne vidijo, vidi pa jo srce. Medtem, ko jih občudujemo, ko prižigamo svečke v cerkvah ali lučke na jasliah in na božičnem drevescu v naših domovih, naj se naša duša odpre resnični duhovni luči, ki prihaja k vsem ljudem blage volje. Bog z nami, ki se je rodil v Betlehemu iz Device Marije, je Zvezda našega življenja.«[8]

Potrudimo se, da se ne bo zunanje božično okrasje po domovih in številnih drugih krajih zožilo zgolj na nekakšen **ognjemet**[9], temveč naj bo sredstvo, ki nam bo omogočalo bolj velikodušno sprejeti Jezusa. S svojim ravnanjem pomagajmo, da se bodo mnogi ljudje zavedali, kaj pomeni sveta noč, da se bomo vsi vedli kot dobri božji otroci.

Gledamo Devico Marijo, kako skupaj s svetim Jožefom skrbi za Jezusa, pravkar rojenega v ubogi votlini, ki jim je v Betlehemu ponudila zatočišče. Navada postavljanja jasliah je čudovit opomnik, da je božja Beseda postavila svoje bivališče med nami.[10] »Jaslice so izraz našega pričakovanja, kajti bliža se nam Bog, k nam prihaja Kristus. Prav tako so izraz hvaležnosti Njemu, ki se je odločil z nami deliti naše človeško stanje v uboštvu in preprostosti«[11].

Ne dopustimo, da bi se ta običaj v krščanskih domovih zanemaril. Začnimo tako, da jaslice v naših domovih postavimo z iskreno ljubeznijo – vsaj bistvene figurice, in da to odločitev priporočimo prijateljem in znancem. Mnogi izmed nas se spominjamo pričakovanja polnega veselja, s katerim smo postavljali jaslice, pri čemer so nam morda pomagali naši starši in starejši bratje ali sestre. Tudi naš ustanovitelj se je z veseljem spominjal tistih trenutkov. Prav gotovo je minilo že veliko let od njegovega otroštva, ko je zapisal te besede: **Božična pobožnost. – Prav nič se mi ne zdi smešno, ko vidim, da gradiš jaslice in postavljaš preproste figure okoli hlevčka. – Še nikoli se mi nisi zdel bolj možat kot zdaj, ko si podoben otroku.[12]**

V betlehemski votlini se stikata nebo in zemlja, kajti tam se je rodil Stvarnik sveta, Odrešenik ljudi. Iz tistega kraja se razširja svetloba, ki je za vse čase; tudi za naš čas, ki tako zelo potrebuje to božjo usmeritev. Ko se pripravljamo, da bomo **znova praznovali Gospodov prihod, in ko premišljujemo, da je njegovo veselje pri človeških otrocih, nas napolni upanje: Deus prope est, Gospod vedno prihaja k nam in vedno ostaja ob naši strani.[13]**

Naj zaključim s papeževimi besedami, ki nas vabijo k zaupanju v Boga in k nadnaravnemu optimizmu. Ko je govoril o božiču, nam je predlagal nekaj vprašanj: ***Kako sprejemamo božjo nežnost? Ali pustim, da se me On dotakne, se mu pustim objeti ali pa mu preprečim, da bi se mi približal? (...) Ni najpomembnejše, da ga iščem, ampak da Njemu pustim, da me išče in najde ter poboža z ljubeznivostjo. To je vprašanje, ki nam ga Dete zastavlja že s svojo navzočnostjo: ali pustim Bogu, da me ima rad?***[14]

Gotovo razumete, da ne morem končati teh vrstic, ne da bi se znova zahvalil za molitve, s katerimi ste me spremljali v dneh, ko sem bil v Univerzitetni kliniki v Navarri. Čutil sem, da ste me vsi močno podpirali. Bodite še naprej združeni z mojimi nameni, ki so povzeti v prošnji za Cerkev in papeža, za vse vas, za ves svet, da bi dosegel mir in red, ki ga Kristus, *Knez miru*[15], prinaša na zemljo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. december 2015.

[1] Sveti Jožefmarija, *Pismo 14. 2. 1974*, št. 2.

[2] *Ef 3*, 15.

[3] *Prg 8*, 30-31.

[4] *Iz 9*, 1.

[5] Papež Frančišek, Homilija, 24. 12. 2014.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 25. 12. 1968.

[7] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 21. 12. 2005.

[8] *Prav tam*.

[9] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 247.

[10] Prim. *Jn 1*, 14.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 22. 12. 2010.

[12] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 557.

[13] Sveti Jožefmarija, Pismo – božično voščilo, december 1968.

[14] Papež Frančišek, Homilija, 24. 12. 2014.

[15] *Iz 9*, 5.